

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

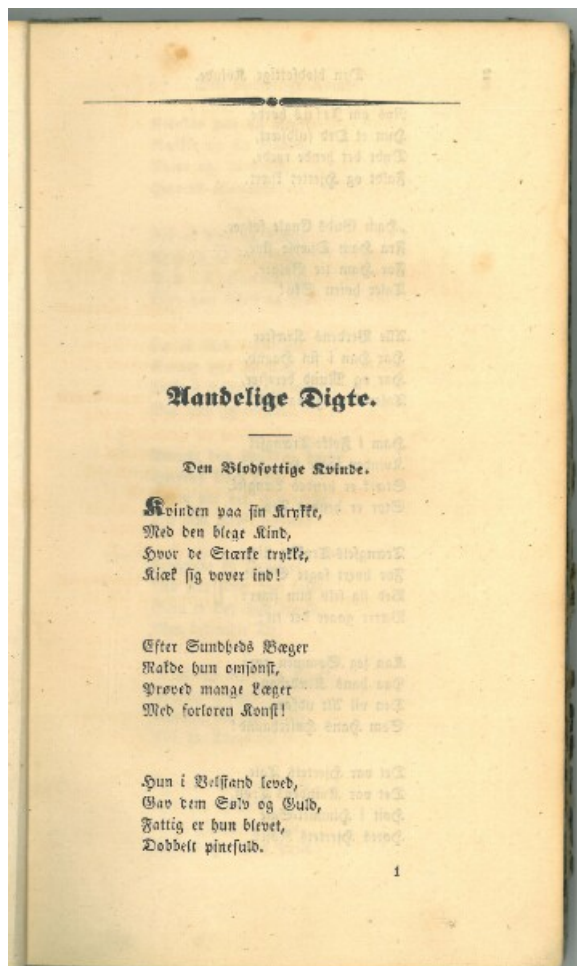
Titel: Kvinde-Evangeliet

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Kvinde-Evangeliet", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1842_724-txt-shoot-idm104/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

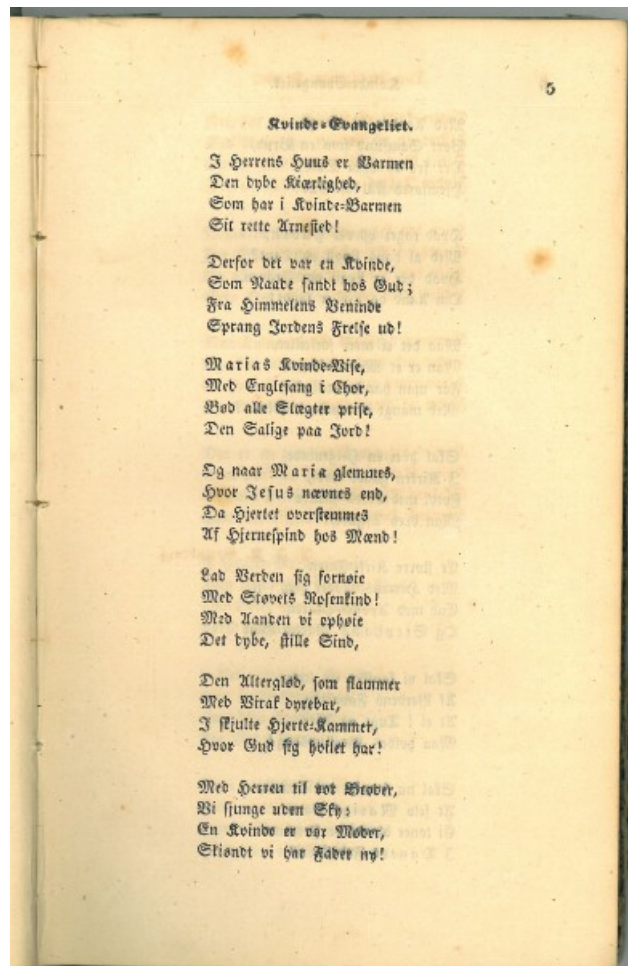
Mandelige Digte.

Den Blodfottige Kvinde.

Kvinden paa sin Kræfte,
Med den blege Kind,
Hvor de Starke trykte,
Klæd sig over ind!

Efter Sundheds Bæger
Kaldte hun onsdag,
Prøved mange Læger
Med forloren Konst!

Hun i Vidsfand leved,
Gav dem Suld og Guld,
Fattig er hun blevet,
Dobbelt pinefuld.

Kvinde-Evangeliet.

I Herrens Hus er Barmen
Den dybe Kærlighed,
Som har i Kvinde-Barmen
Sit rette Arnesieb!

Derfor det var en Kvinde,
Som Naade fandt hos Gud;
Fra Himmels Vænde
Sprang Jordens Frelse ud!

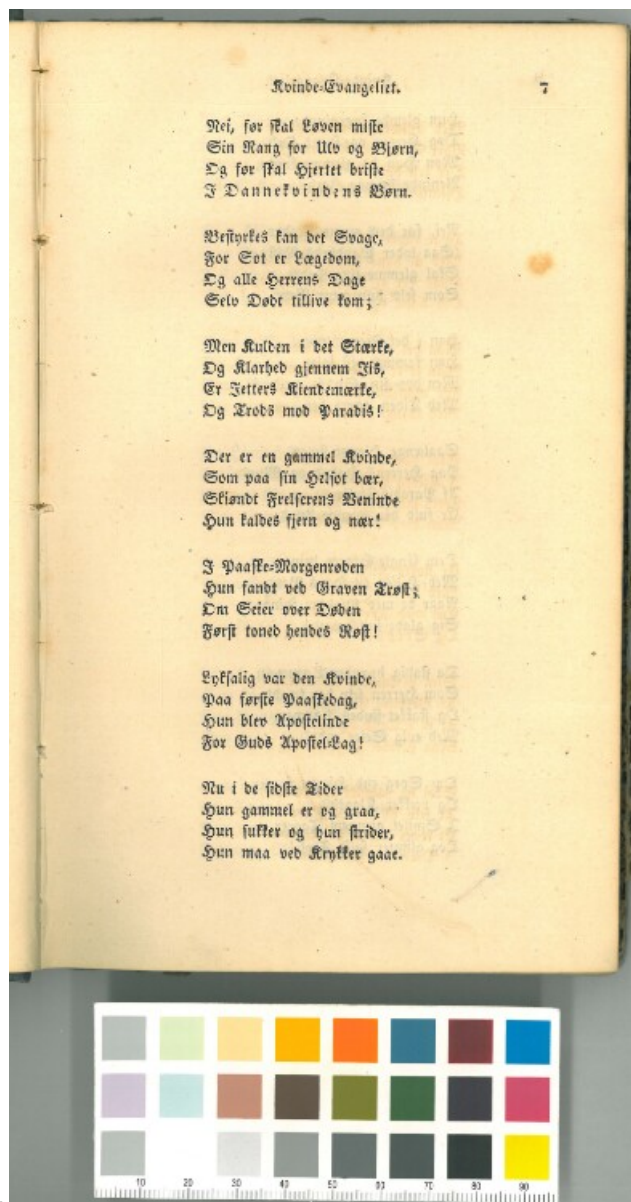
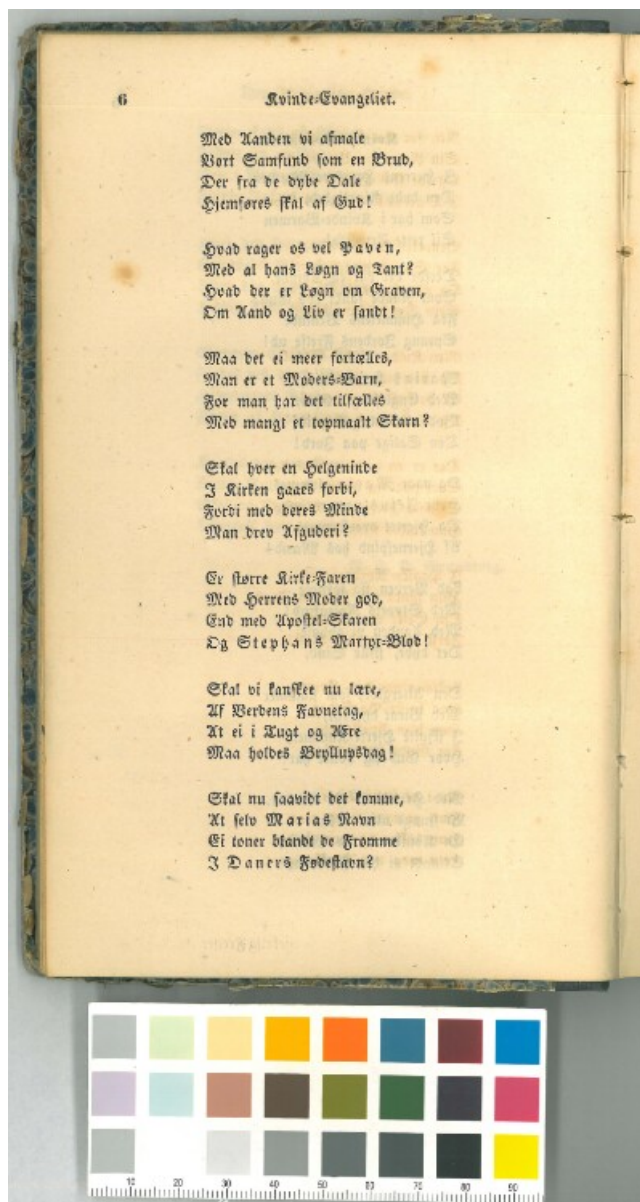
Marias Kvinde-Bise,
Med Englesang i Chor,
Med alle Slægter prise,
Den Salige paa Jord!

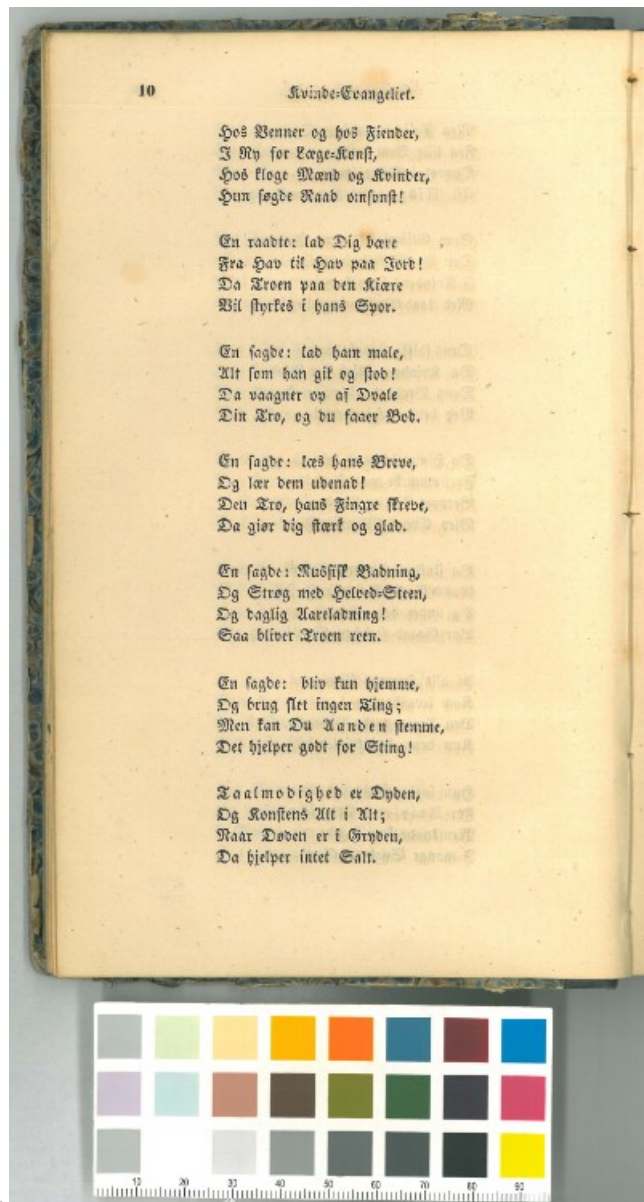
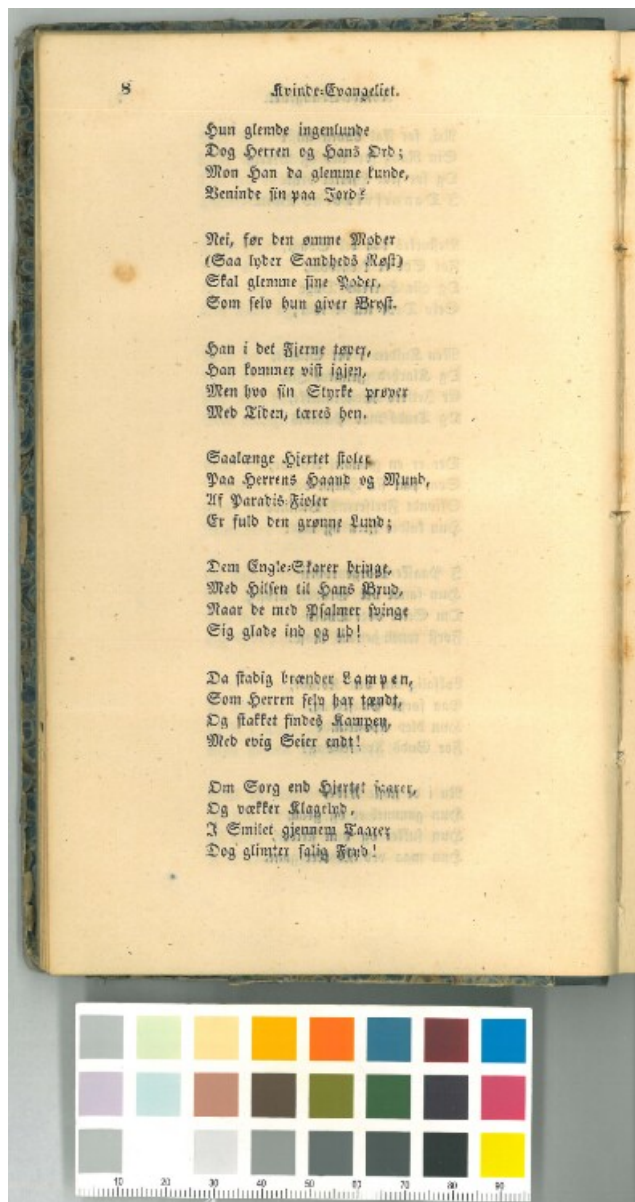
Og naar Maria glemtes,
Hvor Jesus nævnes end,
Da Hjertet overstemmes
Af Hjernespind hos Mand!

Lad Verden sig fornøie
Med Stovets Resenkind!
Med Anten vi opgive
Det dybe, stille Sind,

Den Atergløb, som flammer
Med Kiral bryderbar,
I Hulle Hjerte-Kammer,
Hvor Gud sig hoflet har!

Med Herren til det Støber,
Vi sungen uden Sky;
En Kvinde er vor Møder,
Skændt vi hør Hæder ny!

Naar Troen sig forælder,
Den maa, som Alt paa Jord,
Naar det til Graven holder,
Ulagge store Død.

En sagde: Naar en Knude
Paa Krybs i Maanedin,
Hals inde og hals ude,
Med solet Vestenvind!

Enhund det vel kan vare,
Men bli kun ved og tie!
Det har slet ingen Fare,
At Tro er Sympa t hi!

Det Alt og Meer hun prøved
Paa falsk Dplysnings Vel,
Dg fulked dybt bedrøvet:
At, kommer Han dog ei!

Der var en lille Pige,
Med smukke, lyse Haar,
Paa Jord som i Guds Rige,
Til hendes tolvte Aar.

Som Frelserens Gudsatter,
Hun er paa Jord berømt,
Men ingen Hjerne fatter,
Hvad tidlig hun har drømt.

Dg da hun kom i Skole
Med Verdens Døttre smaa,
De skinnede som Sole,
Hun sad som Praas i Braa.

